

Citate din predicile „Semnul” și „Strigătul disperării”

18 aprilie 1982 - 10:00

Ewald Frank

Sunt mulțumitor lui Dumnezeu pentru ieri seară, pentru toți cei care au fost aici, pentru Cuvântul cel scump, pentru toate binecuvântările pe care le-am primit și pentru adunările trecute de la sfârșitul săptămânii. Pentru tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, prin har.

Eu cred că nouă ne merge la fel și simțim că Dumnezeu dorește să vină la dreptul Său. Noi nu ne putem auto-ajuta. Ne putem bizui doar pe ajutorul Lui și știm că El ne poate ajuta, că nu suntem lăsați în neputința sau neștiința noastră, ci El este Sfetnic, Puternic, Domnul Păcii. El este totul în toate și va veni la dreptul Său prin har.

Am auzit deja la început despre ce este vorba și vedem că bărbații lui Dumnezeu din vechime au scris deja despre ceea ce se rezumă la timpul nostru și la ceea ce se împlinește. Atunci ei au spus-o, astăzi este realitate în fața ochilor noștri. Aproape două mii de ani au trecut și chiar dacă unii critici din generațiile trecute au citit și au întrebat ce a fost cu apostolul Petru când a spus: "Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape." Ei au putut citi două, trei sute de ani mai târziu și puteau spune: "Încă nu este aici sfârșitul. Petru, ce a fost cu tine, ce s-a întâmplat cu tine?"

Dumnezeu a lăsat să fie scris prin Duhul Său toate lucrurile din Vechiul și Noul Testament pentru mărturie, pentru mărturie veșnică. El a avut o privire completă, de la început până la sfârșit. El a lăsat ca lucrurile să fie scrise atunci și care se împlinesc acum, și așa suntem foarte mulțumitori.

Întrebarea este doar: cine le primește în inimă și cui sunt adresate? Cine le crede? Aici este scris:

"Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape". Fiți treji și luminați pentru rugăciune. Versetul din 1Petr 4:11, mi-a vorbit mie personal:

“Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”. Voi știți exact ce este spus prin aceste cuvinte. Cuvintele lui Dumnezeu au fost inspirate prin Duhul, vorbite de prooroci în propoziții și capitole întregii. A fost "Așa vorbește Domnul", în gura acelor prin care a vorbit Dumnezeu. Iar dacă este scris aici. "Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu," atunci acest citat vrea să ne spună mult de tot.

Atunci nu mai este vorbirea ta sau a mea, conform gândurilor tale sau ale mele, ci atunci se exprimă gândurile lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său, iar noi doar le redăm. De multe ori noi am auzit că Mireasa și Duhul vor fi uniți, pentru că Duhul și Mireasa vor spune împreună: "Vino!" și cine aude să zică: "Vino!" O unire completă a Miresei cu Mirele prin Duhul pe baza Cuvântului Lui Dumnezeu: "Dacă vorbește cineva, să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu"

A trebuit să mă gândesc la Cuvântul cunoscut de noi, din Iacov 5;7-9:

“Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie.

Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”.

Chiar și plângerea, unii împotriva altora este deja vinovată la judecată, iar aici este scris: "Iată că Judecătorul este chiar la ușă."Sunt multe lucruri care sunt scrise pentru timpul de sfârșit, pe care trebuie să le luăm în inimă, iar unde trebuie, să lăsăm ca Dumnezeu să ne dea har ca nici o piedică să nu mai stea în calea lucrării Lui, să lăsăm totul în seama lui Dumnezeu să poată împlini și El să Se poată cu adevărat descoperi așa cum a hotărât El.

Ieri seară noi am analizat predica "Strigătul disperării", până la sfârșit, iar eu a trebuit să mă gândesc la citatul din predica precedentă, "Semnul". Citesc doar fraza și o să revin la versetele biblice.

La pagina 31 scrie: (citat din traducerea germană- n.t) "Noi ca o Biserică Mireasă, să ne folosim de aceasta, să nu fiți lași cu nici un preț. Nu pierdeți aceasta. Soarele este pregătit să asfințească. Nu vă odihniți nici ziua și nici noaptea, nu intrați în nici un risc. Aceasta o să vă lipsească copii. Nu o să vă ajungă! Voi trebuie să aveți "Semnul". Voi spuneți: "Eu cred, eu cred Mesajul." Aceasta este în ordine, aceasta este bine, dar voi trebuie să aveți "semnul". Ascultați cu toți cei care sunteți adunați aici. "Semnul" trebuie să devină vizibil, căci dacă nu, credința voastră este în zadar".

Este un cuvânt serios, o vorbire serioasă. Lăsați-mă să citesc în această legătură, din proorocul Ezechiel 9:1-6:

“Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: Apropiați-vă voi care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână.

Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porți de sus dinspre mieznoapte,fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in și cu o călămară la brâu Au venit și s-au așezat lângă altarul de aramă.

Slava Dumnezeului lui Isarel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era și s-a îndreptat spre pragul casei: și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de in și care avea călămara la brâu.

Domnul i-a zis:"Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, cari se săvârșesc acolo.

Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: "Treceți după el în cetate și loviți: ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați!

Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei: dar să nu vă atingeți de nici unul din ceice au semnul pe frunte! Începeți însă cu locașul Meu cel sfânt!" Ei au început cu bătrânii, cari erau înaintea Templului”.

Aici citim de două ori cuvântul "Semnul" și observăm cui îi este pus pe frunte acest semn. Acolo erau bărbați care trebuiau să distrugă, trebuiau să ucidă și să omoare, să poată împlini judecata. Dar înainte ca să se poată împlini judecata, Dumnezeu a trimis înainte pe unul. Înainte ca cei șase să meargă cu uneltele de nimicire în mână, a mers unul înaintea lor. El a fost îmbrăcat în haină de in și avea o călămară la brâu. El îi cunoștea pe acei care trebuiau să fie pecetluiți, la acei cărora trebuiau să li se pună semnul pe frunte. Este scris în versetul 4:"...și fă un semn pe fruntea oamenilor".

Doresc să reamintesc aici, un citat al fratelui Branham, care a spus:

"Dacă doriți să știți cu adevărat dacă voi aveți Duhul Sfânt, atunci citiți Ezechiel 9 și citiți în acel verset, cum le-a mers acelor oameni, acelor la care le-a fost dat semnul. Și anume acelor care au suspinat și au gemut, care au stat în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, care nu au trecut ușor peste toate lucrurile, ci acelor cărora le-a fost în inimă lucrarea și poporul Lui Dumnezeu.

Eu cred că a trecut timpul acela de-a se mai vorbi orice. Noi mai avem doar o posibilitate, să venim într-o rugăciune serioasă înaintea lui Dumnezeu și aceasta într-o rugăciune deplină. Să nu fie plângere, o pâră unii împotriva altora, ci o plângere asupra tuturor necazurilor tale, o plângere împotriva tuturor slăbiciunilor și vinovăției personale. Așa să venim noi în fața lui Dumnezeu, cu un gând smerit și o inimă plecată. Dumnezeu va răspunde. EL este împotriva celor mândri. Cine mai ține cuvântări mândre în acest timp, acela trebuie lăsat în seama lui Dumnezeu. Timpul este aici, semnul trebuie să fie pus. Înainte ca să poată veni distrugerea, acest bărbat a mers înainte și i-a însemnat pe toți acei care suspinau și gemeau purtând durerea. Dumnezeu a văzut inimile lor, iar aceștia nu aveau voie să fie atinși. Ei au rămas ocrotiți în mijlocul tuturor uciderilor. Dar cu adevărat, doar aceia care împreună au fost însemnați înainte cu acest semn. Dacă citim:

“Și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem...”, atunci trebuie doar să citim în Apocalipsa 7, unde putem vedea exact că semnul va fi pus pe fruntea celor 144.000. Ei sunt aceia ce vor fi ocrotiți în mijlocul acelei nenorociri. Apocalipsa 7:3:

“zicând:” Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”

După aceasta mai citesc un citat al fratelui Branham din "Cele șapte peceti". Să deschidem la Apocalipsa 9:4:

“Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață nici vreun copac, ci numai pe oamenii, cari n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu”.

Aici vedem ca și la proorocul Ezechiel, ca și în Apocalipsa 7:3, Apocalipsa 9:4 și am mai putea cita unele texte biblice. Dumnezeu știe exact pe cine a ales EL. Toți cei pe care i-a chemat EL vor veni la EL, iar cine vine, EL nu-l dă afară. Iar pe cine L-a primit EL odată, l-a primit pentru totdeauna. Doar noi oamenii ne schimbăm părerea, însă Dumnezeu nu și-a schimbat niciodată decizia.

Doresc să citesc din "Peceti" de la pagina 322 (versiunea gremană-n.t):

"Cum găsim mai târziu, a spus Isus, că va fi pus un scaun de domnie (tron), că va avea loc o judecată. Dar acești iudei au fost pecetluiți cu pecetea Dumnezeului Celui Viu. Ce este pecetea Dumnezeului Celui Viu ? Eu nu doresc să rănesc pe cineva, dacă spun că mulți învățați scriu și pretind că această grupă este Mireasa spălată prin sânge. Alți învățați pretind că cei 144.000 ar fi Mireasa. Ceva undeva este greșit. Frații noștri adevendiști spun: " că s-ar avea pecetea lui Dumnezeu, dacă s-ar ține Sabatul, dar aș dori să văd doar un singur verset biblic care dovedește că ținerea Sabatului ar fi pecetea lui Dumnezeu. Această idee a inventat-o cineva.

În Efeseni 4:30 scrie:

“Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”

Când este făcută lucrarea de mijlocire, apare Hristos, pentru a-Și lua acasă proprietatea Sa. Voi nu sunteți pecetluiți până la următoarea trezire. Dacă odată a-ți fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, atunci lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu este isprăvită. Dumnezeu v-a primit. Nu mai există o dezlegare de aceasta. Tu, probabil spui: "eu am primit-o, dar am căzut iarăși". Nu,

atunci tu nu ai avut-o. Dumnezeu spune că această pecetluire rămâne până în ziua răscumpărării. Dacă doriți să vă certați, atunci certați-vă, dar așa este scris: "pentru ziua răscumpărării".

Noi știm că acest Cuvânt al lui Dumnezeu spune că noi suntem răscumpești, dar în nădejde. O nădejde care se vede, este împlinită, iar noi așteptăm transformarea trupurilor noastre, dar așa cum citim în Noul Testament, în 1 Tesaloniceni 4:15:

“Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogorâ din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos

Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în văzduh: și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” Trebuie să fie pecetea Lui Dumnezeu.

În timpul celor 144.000, când ei vor fi pecetluiți, va fi în timpul necazului celui mare, după răpire, înainte ca să fie nenorocirea. Și chiar în mijlocul chinurilor, care vor fi pe pământ, nu li se va întâmpla nimic. Dumnezeu îi ocrotește. Se va întâmpla în jurul lor, dar ei înșiși nu vor fi loviți. Aceasta am citit în Apocalipsa 9:4;

Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeță, nici vreun copac, ci numai pe oamenii, cari n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.

Fratele Branham a continuat:

"Cine nu are pecetea lui Dumnezeu, o să aibă automat semnul fiarei." Aceste lucruri se pot citi. Despre aceasta este vorba, că Dumnezeu ne poate pune pecetea Lui, iar El spune că aici, lucrarea de răscumpărare este încheiată, este isprăvită și anume, în fiecare personal, pe Golgota este deja isprăvită. Aceasta o știm cu toții. Trebuie să fie isprăvită în fiecare personal și noi observăm la cine este pusă pecetea lui Dumnezeu.

Dacă mergem la început, unde poporul Israel a fost condus afară din Egipt, nu a fost un timp de bucurie, ci un timp de robie. A fost un timp în care poporul lui Dumnezeu a ridicat un strigăt către Dumnezeu, din starea aceea neajutorată. În legătură cu seara trecută, eu citesc din Exod 3, ceea ce dorește să ne spună Dumnezeu. Exod 3:7-8:

“Domnul a zis:”Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui;căci îi cunosc durerile.

M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere și anume, în locurile pe care le locuiesc Cananiții, Hitiții, Amoriții, Fereziții, Heviții și iebusiții. "Lapte și miere".

Să ne oprim un moment. Noi știm că Moise a mers prima dată, iar după această dată, ce o putem denumi pământeste ca o "greșală", iar ei spuneau: "Cine te-a pus ca judecător peste noi ? Vrei să mă omori așa cum l-ai omorât pe egiptean?" Atunci Moise a fugit și nu a rezolvat nimic. Au trecut patruzeci de ani. Dar ce s-a întâmplat în acel timp ? Poporul a intrat în acel timp într-un astfel de necaz, încât ei strigau, iar nenorocirea lor a fost tot mai mare și mai mare, până nu se mai putea. Când ei strigau în acest necaz, voi știți, putem citi că Faraon a îngreunat lucrările ce trebuiau să le facă israeliții. Până atunci el le-a dat paie și de atunci încolo ei trebuiau să-și adune singuri paie și trebuiau să facă același număr de cărămizi. Situația lor a devenit mai grea. Văzut la exterior puteau zice: “ Ar fi fost bine să nu se fi auzit nimic despre un Moise.” Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi prezentat aici nimic și nu ne-ar fi adus în această situație. Dumnezeu știe toate lucrurile, dar probabil noi spunem câteodată : ”Ar fi mai bine dacă... atunci nu am fi venit în această situație.” Dar Dumnezeu a vrut să ne aducă în această situație pentru ca strigătul disperării să se ridice la El.

Nu are rost să ne judecăm cu El sau să ne certăm cu El. Doar atunci este valabil, dacă ne smerim sub mâna puternică a lui Dumnezeu și să spunem: "Doamne, tu ai ordonat totul din veșniciei, lasă-ne să recunoaștem voia Ta în acest ceas." Aici citim cuvintele v:7-8: "Am văzut asuprirea poporului meu..." Așa a fost atunci, așa este și astăzi. Cine sunt aceia despre care am citit în Ezechiel 9, cine sunt ei? Ei poartă durerea cu capetele plecate, cu inimile frânte și cu duh smerit stau înaintea lui Dumnezeu. Nu cu o acuzație, ci cu rugăciune și cereri să stăm înaintea Feței lui Dumnezeu." Eu am văzut asuprirea poporului Meu."

Eu cred că Dumnezeu vede asuprirea poporului Său, El vede mai mult decât îți este ție sau mie pe inimă, Lui îi este mai mult pe inimă Lucrarea Sa. Aceasta o putem crede toți cu siguranță. El vede mai mult și aude mai mult decât putem noi să spunem, să vedem și să ascultăm El se uită în adâncul omului V:9 :

"Iată că strigătele israeliților au ajuns acum până la Mine, am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii". Acest cuvânt "Acum" este de o mare importanță, este un cuvânt scris mic, dar este de o importanță foarte mare, s-ar putea scrie cu litere mari. "Pentru că au ajuns acum până la Mine", nu acum 100 de ani, nu de 40 sau 30 de ani, ci acum, în acest timp au ajuns strigătele israeliților până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc egiptenii.

"Acum, vino, Eu te voi trimite, acum te vor accepta, acum vor asculta, acum sunt smeriți, acum este inima lor frântă, duhul lor este supus total, acum vei putea face totul pentru că Eu te-am trimis".

Aceste două noțiuni "acum" odată referitoare la Domnul, iar a doua oară referitoare la Moise. V:9-10; "Acum vino, Eu te voi trimite." Acesta este răspunsul. Dacă strigarea noastră, cererea și lupta noastră, ajung acum la Dumnezeu, El va da acum un răspuns. Noi vedem clar că poporul a fost peste 400 de ani acolo. Dumnezeu s-a uitat jos în tot acest timp. El a văzut totul, dar în acel moment când a văzut la exterior, că misiunea lui Moise a fost în zadar și că făgăduințele lui Dumnezeu n-ar veni la îndeplinire, iar totul s-a înrăutățit, că erau doar strigăte de durere, plângeri și măhnire Dumnezeu a vorbit:

"Acum au ajuns strigătele lor la Mine. Acum Eu te trimit la ei: du-te la Faraon și fă toate semnele și minunile în fața lui." După aceea s-a întâmplat că Dumnezeu i-a condus afară.

Noi trăim în timpul serii, de multe ori am auzit acest lucru. Așa cum fratele Branham compară și în această predică pe care o am înaintea mea: a fost seară când a fost jertift Mielul, iar atunci s-a făcut miezul nopții când a trecut îngerul morții. Noi știm că la miezul nopții s-a auzit o strigare conform Matei 25: "Vedeți că vine Mirele, pregătiți-vă să-L întâmpinați." Dar în timpul acesta de seară, până la miezul nopții este un timp profetic, iar Domnul spune că va fi lumină în timpul serii. Nu după-amiaza, ci seara, nu la miezul nopții, ci spre seară se va arăta lumina. Zaharia 14:7. De câte ori am spus: "În natură, seara se face întuneric, duhovnicește poporului lui Dumnezeu îi este dăruită lumina. Noi vedem acestea în legătură cu poporul Israel. Tot Egiptul a fost în întuneric. Biblia spune că a fost întuneric beznă (Exod 10:22):

"Moise și-a întins mâna spre cer și-a fost întuneric beznă în toată țara Egiptului, timp de trei zile", întuneric de nu se puteau pipăi, dar locurile unde era poporul Israel, a fost lumină, a fost ziuă. Si de ce? Era poporul lui Dumnezeu, ei aveau cuvântul Lui, nu aveau doar litera, ci descoperirea, slujba proorocului descoperit prin Duhul Sfânt. Dumnezeu i-a ajutat la timpul potrivit.

Eu cred că același lucru se repetă în timpul nostru. Noi sau alții pot spune: "A făcut ceva Dumnezeu în acest timp?" Nu este totul într-o stare de necesitate, nu sunt peste tot strigăte de necaz...ș.a.m.d. Aceasta este așa, dar probabil nu este destul de tare. Probabil că nu este destul din

interiorul nostru, probabil ne-a mai rămas puțin loc de joc.” Dumnezeu doar atunci poate să ne răspundă când noi înșine, și nimeni altcineva nu are vreun răspuns, când noi toți strigăm către El așa cum a strigat poporul acolo. Moise poate s-a acuzat în toți acei ani și a spus: “Doamne, eu o simt și știu în inima mea că eu trebuie să împlinesc această trimitere. Eu m-am dus, dar nu a am fost primit și am venit înapoi. Credeți voi că acești ani au fost ușori pentru Moise? Vă puteți închipui prin ce necazuri și dureri interioare a trecut acest bărbat în acest timp îndelungat?”

Și dacă citesc despre anii îndelungați prin care trebuiau să treacă proorocii și bărbații lui Dumnezeu prin diferite timpuri și încercări, atunci îmi spun mie personal: “O, Dumnezeul meu, cât har le-ai dăruit Tu lor? Ce răbdare mare? Noi trăim un timp haotic, trebuie să se rezolve de azi pe mâine totul, dar Dumnezeu Și-a luat câteodată mult timp. Dar dacă a sunat ceasul Său, atunci El a făcut ceea ce a făgăduit. Dumnezeu a văzut asuprirea poporului Său, a auzit strigătele de durere, au văzut pe cei care stăteau cu bâte și bici în mână după ei, El a văzut totul, El a văzut poporul Său care a fost rânduit ca să învingă toate puterile vrăjmașe și a fost rânduit pentru aceasta, să locuiască într-o țară unde curge lapte și miere. El a văzut că poporul Său era asuprit de către puterea dușmană, iar aceasta nu I-a plăcut Lui defel. Dumnezeu Și-a ales pământeste un popor- poporul Israel ca să facă Numele Său Mare și Minunat, ca să-și ridice o mărturie veșnică pe acest pământ. Tot așa a chemat Biserica Nou Testamentală pentru ca să-Și facă Numele Său Mare și Minunat și să Se descopere în mijlocul poporului Său puterea Cuvântului, a sângelui și a Duhului.

Pentru că lucrăm într-un timp profetic, nu putem folosi doar niște versete biblice generale, ci trebuie să cercetăm în Cuvântul profetic pentru a recunoaște ce s-ar întâmpla, ca să putem cunoaște ce se va întâmpla iarăși.

Noi putem să recitim totul, putem citi cum poporului Israel i-au fost date îndrumări și legi. Cine citește în Levitic, poate citi de 20 de ori: “Aceasta este o rânduire veșnică, din neam în neam”, iar dintr-o dată toate aceste orânduiri au fost fără putere.

În Luca 16:16, este scris:

“Legea și proorocii au ținut până la Ioan: de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală”. Fiecare evreu ar fi putut spune: “Stai puțin Ioan, dacă ai fi tu de la Dumnezeu, atunci ai fi spus și tu ca și Moise...” A fost un timp profetic, un început nou. Din acel moment a început ceva nou, trebuia să se îplinească profeția biblică. Nu era vorba despre slujba trecută, care se rușina la citirea psalmilor și a legilor, a proorociilor, ci era citirea acelor versete biblice care, prin harul lui Dumnezeu se împlinesc în acel timp.

Același lucru este acum. Se pot citi, în general toate versetele biblice care se referă la Biserică. Tot așa recunoaștem că Dumnezeu ne-a pus într-un timp profetic. În principu, aici se despart duhurile. Fiecare poate să citească de peste tot, totul, dar s-a amintit și ieri seară. Se poate spune oamenilor că fratele Branham a fost un bărbat al lui Dumnezeu, iar ei spun Haleluia. Amin! Ei spun chiar ceea ce nu încercăm noi să spunem: “El a fost cel mai mare om a lui Dumnezeu, care a umblat aici pe pământ.” Aceasta o spun toți marii evangheliști, dar dacă se revine la un verset biblic și se spune “credeți că prin slujba lui s-a împlinit Maleahi 4:5 ?” Oh, atunci totul s-a terminat, atunci totul este altcumva! De ce? Ei nu au vreo intrare la Cuvântul profetic, ei nu au intrare la împlinirea făgăduințelor biblice, ei iau unele versete biblice, le punctează, predică Evanghelia așa cum le este dată lor, dar nu au intrare în acest timp profetic în care trăim noi. Aici este toată greșeala. Dumnezeu ne-a dăruit harul, ca noi să putem primi învățătura, iar noi știm că există învățătura pentru Biserică, dar este și învățătura profetică și descoperirea pentru un timp profetic, iar în acest timp trăim noi astăzi.

Dacă este un timp profetic, se împlinește profeția biblică, care într-adevăr iese afară din ramele anterioare, dar rămân întotdeauna în granițele Cuvântului lui Dumnezeu. Ce pot face eu dacă fratele Branham spune: “Aceasta nu am știut-o până acum câteva zile”, sau “aceasta nu poate fi descoperită încă, până nu au fost descoperite Pecețile”. Ce pot face eu dacă Dumnezeu a ținut dinadins unele lucruri ascunse până la un anumit timp marcat de El și atunci să facă o despărțire, pentru a verifica cine va crede fiecare Cuvânt al Lui. Și fratele Branham a spus: “Eva a crezut 99%, dar acel puțin de 1% a ajuns ca să dea totul peste cap”. Nu este vorba că noi putem crede doar ceea ce putem cuprinde în acel moment, este vorba ca să credem fiecare Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu.

Nu există un alt drum pentru mine și tine. Dacă lipsește o verigă din lanț, atunci este rupt. Fiecare verigă trebuie să fie cuprinsă în cealaltă și trebuie să fie strâns legate între ele. Așa sunt toate descoperirile pe care Dumnezeu le-a dat, sunt ca un lanț mare, cu multe verigi care sunt legate împreună, iar poporul lui Dumnezeu este străpuns de acest adevăr al Cuvântului Său și este pecetluit cu Duhul Sfânt. Gândiți-vă! Lucrurile descoperite prin Duhul, sunt pentru aceia care vor fi (vor trebui) pecetluiți cu Duhul Sfânt. Cu toții știm că sunt mulți unși care au făcut mari lucruri și vor mai face, dar este vorba despre ceea ce spune și proorocul Isaia 8:16: “ Invelește această mărturie între ucenicii mei” Odată este vorba despre descoperirea Cuvântului și noi o acceptăm, iar a doua oară este vorba despre pecetluirea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în trupul lui Isus Hristos și la care nu mai este socotit nimic pentru că totul a fost socotit cu Isus Hristos. Prin harul lui Dumnezeu noi sunt liberi.

Era o strigare care a fost în poporul Israel în timpul exodului din Egipt. Nu sunt două sute sau trei sute de ani, nu sunt o sută sau patruzeci de ani înainte, ci în acel timp acel evreu a spus: “ Cine ești tu și cine te-a pus pe tine mai mare peste noi?” Moise a fugit după aceea. Acum, aici stă cuvântul “acum” și apoi iarăși “acum vino, Eu te voi trimite” pentru că: “ acum strigătele israeliților au ajuns până la Mine”. De aceea “Eu te voi trimite acum”.

Dumnezeu ne aduce în acest strigăt al disperării și El ne-a adus în această disperare și nimeni nu trebuie să mai adauge ceva. Disperarea este așa de mare că nu se mai poate striga. Se poate întâmpla ca uneori să fie o astfel de îndoială încât să nu se mai poată striga sau ruga și inima să fie ruptă de tot. Dar noi venim cu credință înainte feței lui Dumnezeu și știm că nu suntem urmașii unor fabule sau basme, ci suntem urmași ai Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu, privind la Cuvântul profetic așa cum spune și Petru: “ Ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos”: 2 Petru 1:19.

Petru spune: “ Si noi avem Cuvântul proorociei”. Noi avem acest Cuvânt. Fiecare Cuvânt posedat este în formă biblică. Dar cine îl are prin descoperirea Duhului așa cum I-a plăcut Domnului să-L descopere în timpul nostru? Dacă suntem interesați ca Dumnezeu să Se arate ca și la început, atunci nu ne mai rămâne nimic de făcut, ci să strigăm către El din acest necaz în care ne aflăm. Voi știți, chiar la răstignirea lui Isus, totul a fost greu. Unii spuneau: “ Noi am crezut că El va elibera Israelul.” Fiecare gândea în felul lui propriu, dar au fost unii care nu puteau uita ceea ce au văzut, ceea ce au auzit și ceea ce au trăit. Si chiar dacă au fost în acel moment împrăștiați, ceva a rămas în inimile lor. Si când a răspuns Dumnezeu, când S-a confirmat, citim că 3000 odată sau cred că 5000 de suflete au venit la Domnul. Veneau oameni care au auzit Cuvântul și care L-au trăit pe Dumnezeu după tot ceea ce s-a dovedit prin revărsarea Duhului Sfânt. Noi nu vom atrage pe nimeni, dar Dumnezeu poate să facă lucruri mari, iar oamenii să o vadă, să o audă și Dumnezeu îi va atrage. Dumnezeu va vorbi, Dumnezeu va confirma. Acesta este strigătul necazului nostru de astăzi, necaz pe care vrem să-l aducem înaintea feței Lui în acest ceas și să spunem: “ Doamne, aici suntem noi, altcumva noi nu putem, noi stăm înaintea feței Tale, noi am

auzit Cuvântul Tău, făgăduințele pentru timpul nostru, totul arată ca și cum ar fi mers pe lângă, iar situația noastră în loc să se îmbunătățească s-a înrăutățit.

Strigătul disperării noastre va fi și trebuie să fie mai mare, așa cum a fost la poporul Israel. Iată că “acum” strigătele disperării au ajuns până la Mine, “acum” te voi trimite. Ah, dacă acest “acum” vine peste mine, vine peste tine, vine peste noi toți ca să spunem: “Acum am primit mântuirea, acum ne-a răspuns Dumnezeu.” Să poată fi un acum, un prezent nu un trecut, nu un viitor, ci astăzi au ajuns strigătele la Mine. Du-te și scoate-i afară, du-te la Faraon.

Poporul lui Dumnezeu, al Legământului nou este rânduit pentru biruința asupra puterilor vrăjmașe. Si Domnul Isus a spus: “Vă dau putere peste toate puterile vrăjmașe, să călcați peste șerpi și scorpioni și nimic nu vă va putea vătăma.” Dumnezeu a înzestrat Biserica Lui cu putere, cu putere dumnezeiască. De ceea ce avem noi nevoie este această înarmare cu puterea de sus. Această pecetluire cu Duhul Sfânt ca să primim cu adevărat această mărturie de la Dumnezeu, după Cuvântul Scripturii. Duhul Lui aduce mărturie duhului nostru că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Noi suntem cu adevărat, iar Dumnezeu Însuși, așa cum scrie în “Pecetiți “ne va da dovada aceasta și prin Duhul Său va veni peste noi și ne va pecetlui pentru ziua răscumpărării. Gândiți-vă la aceasta: “ Pecetluirea va putea avea loc doar la aceia care au fost rânduiți din veșnicie ca Mireasă.

Toți ceilalți pot fi unși cu același Duh Sfânt, dar pecetluirea are loc doar în aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit să aibă parte de transformarea trupului și să ajungă la răpire. Si în acest timp sunt milioane de oameni care sunt unși cu Duhul, aceasta o pot confirma cu siguranță, dar pecetluirea este altceva. Pecetluirea este în suflet. Pecetluirea are loc în aceia, așa cum am spus, care au fost rânduiți în această răscumpărare din veșnicie. Noi nu dorim doar o ungere cu Duhul Sfânt, iar în suflet rămâne totul cum a fost înainte, o ungere doar în duh, așa cum o spune și fratele Branham, iar și aceasta nu am luat-o în ordine, zicând duh, suflet și trup sau trup, suflet și duh, ci după cum ne învață și fratele Branham : sufletul este în final, nu duhul, ci sufletul. În descrierea de la creație este scris: “ Și omul s-a făcut astfel un suflet viu”, și mai este scris că sufletele noastre au fost răscumpărate și că fiecare suflet care păcătuiește, să moară. Este vorba despre sufletul nostru, despre existența noastră.

Eu cred că Dumnezeu a isprăvit lucrarea de răscumpărare. Si așa cum s-a spus deja, nu doar o ungere în duh, ci o trăire cu Dumnezeu, în adâncul sufletului nostru, o transformare, o înnoire a vieții noastre și a ființei noastre prin harul Dumnezeului nostru, și o pecetluire cu Duhul Sfânt. În acel moment, unde este pecetea pe frunte, aceasta simbolizează doar că acest trup este templul lui Dumnezeu, că în acest trup locuiește un suflet care a fost răscumpărat de Dumnezeu, care îi aparține Lui. Acest trup este închinat lui Dumnezeu pentru timp și veșnicie. Va fi semănat un trup muritor, dar va fi înviat un trup nemuritor. Fiecare om, care aparține lui Dumnezeu, îi aparține cu trup, duh și suflet, iar Dumnezeu pune pecetea ca semn că sufletul a fost răscumpărat și că trupul va trăi transformarea în ziua când Domnul va veni. Acest trup va fi luat sus, prin harul lui Dumnezeu, o dovadă că omul este răscumpărat complet în trup, duh și suflet.

Să venim la sfârșit. Dumnezeu ne-a adus într-o stare fără ca noi să vrem să știm, dar același Dumnezeu care lasă ca poporul Său să vină în situații și necaz, în care suntem expuși complet asupririi dușmanului, El nu are nevoie să trimită o armată întreagă, cu tancuri, El trebuie să trimită doar un Moise, doar un prooroc cu Cuvântul Domnului.

Cum am citit și ieri seară de trei ori, cum a fost anunțat: Ilie este aici, acum a fost Moise, și s-a întâmplat. Nu o armată mare, ci cum spune Dumnezeu: ” Nu prin putere și nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, să se întâmple.” Unde lucrează Duhul? Acolo unde este adus Cuvântul, care este dat prin Duhul pentru un anumit timp, iar atunci lucrează Duhul lui Dumnezeu în acei oameni care

au primit Cuvântul inspirat prin Duhul. Si noi credem că Dumnezeu este mai mult decât în stare să ne scoată afară din această situație de necaz și să se dovedească ca fiind cel Atotputernic, mai puternic ca și oricând înainte. Noi înșine nu o putem face așa cum nici Moise nu a putut și cum nici întreg Israelul nu a putut, dar Dumnezeu a fost suficient de tare și a spus:“ Acum au ajuns strigătele la Mine, du-te acum și vorbește-i lui Faraon.”

Și toată situația s-a schimbat dintr-o lovitură, pentru că ceasul lui Dumnezeu a bătut. Noi credem așa cum am auzit în Cuvântul de introducere, că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Noi credem că sfârșitul va fi ca la început. Va trebui să fie așa, noi credem că Isus este primul și ultimul, la El nu există vreo schimbare. Noi ne ținem tare de acesata, că El va merge înainte ca ultimul, ca biruitor și-Și va ajuta poporul Său pentru a birui. Lui vrem să ne încredințăm complet și să-L rugăm : O, Dumnezeule, ajută-ne în necazul nostru și dovedește-Te, pecetluiește-ne cu Duhul Sfânt.”

Vă spun, când va face Dumnezeu aceasta, atunci gura noastră va fi plină de bucurie. Dar nimeni nu putea să le spună israeliților când erau în robie : ” Cântați și bucurați-vă acum.” Acela nu era momentul. Totul la timpul potrivit, așa cum scrie în Eclesiastul că, trezitul și dormitul au timpul lor, că plânsul și râsul, bucuria și tristețea își au timpul lor. Dar această tristețe care a venit peste noi rodește într-un fruct de pace, de neprihănire pentru mântuire, iar la sfârșit vom vedea cât de bine a dorit Dumnezeu să fie în toate lucrurile. Imi amintesc acum, la sfârșit, despre ceea ce ne-a fost spus odată:“ Ceea ce consideră oamenii că ar fi o amestecătură, în acel fel își conduce El Mireasa afară împreună.”

Câteodată nu știm încotro, dar Dumnezeu știe totul, intrarea și ieșirea. El are sfat și împotriva morții și împotriva morții duhovnicești. El poate să aducă Biserica acolo ca să fie minunată, fără pată și zbârcitură, o Biserică ce face cinste Numelui său, prin care El poate să fie proslăvit. Numele Lui să fie mult slăvit și lăudat.

Amin !